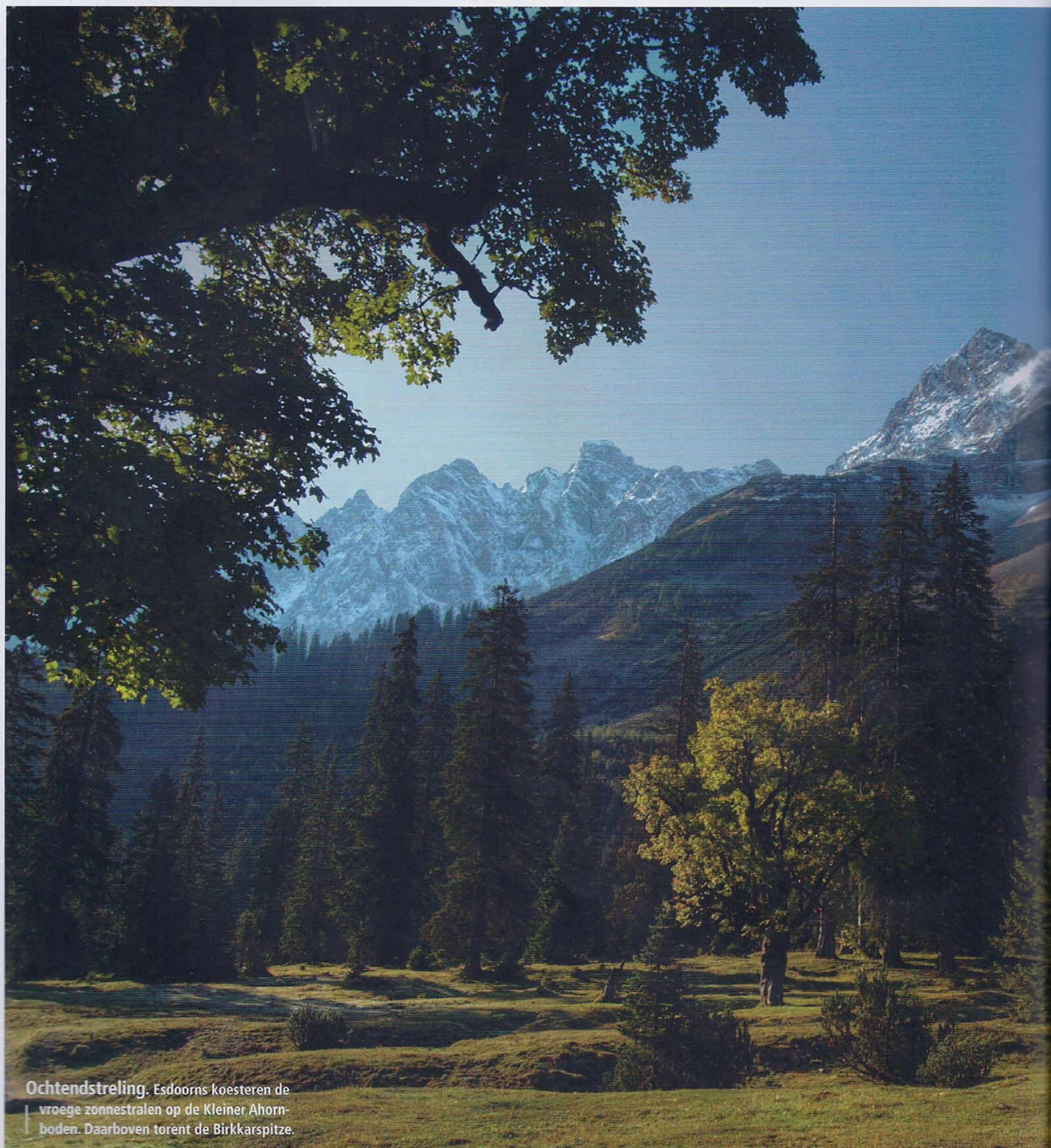

Ochtendstreling. Esdoorns koesteren de
vroeg zonnestrallen op de Kleiner Ahorn-
boden. Daarboven torent de Birkkarspitze.

In het Karwendelmassief vindt men niet de hoogste toppen van Oostenrijk, maar wel een van de meest fascinerende berglandschappen in de Alpen. Niet voor niets voeren de Via Alpina, de Adlerweg en de langeafstandswandeling van München naar Venetië dwars door dit Noord-Tirolse rotsgebergte, waar machtige kalkwanden en liefelijke almen in een fotogenieke strijd verwikkeld lijken te zijn. **TEKST & FOTO'S SEAN VOS**

De betovering van de Karwendel

*In drie dagen
van Maurach
naar Scharnitz*

Ik pak mijn statief, stel mijn camera in en ben het komende halfuur niet meer van deze plek weg te slaan

Onze driedaagse tocht begint in Maurach am Achensee. Het plaatsje is in het hoogseizoen een toeristische trekpleister vanwege de historische stoomtreinverbinding met Jenbach in het Inntal. Nog altijd rijdt het treintje een aantal keren per dag op en neer om toeristen bij het kleine stationnetje over te laten stappen op de boot voor een rondvaart over de Achensee. Na wat laatste inkopen in het dorp lopen we langs de zuidwestoever van het langgestrekte meer richting Pertisau. Waar Maurach vooral in de zomer veel toeristen trekt, is buurdorp Pertisau in de winter erg in trek, vooral bij langlaufers. Nu, eind september, is het er beduidend rustiger. Slechts een handvol paragliders geniet hoog boven ons van het mooie weer.

Voorbij Pertisau verlaten we de verharde wegen en steken we tussen twee steile hellingen het smalle Falsturntal in. De koeien grazen op de almen. Volgende week zullen ze, bont versierd met bloemen, tijdens een groots feest van de

↑ De stoomtrein van Jenbach naar Maurach nadert zijn eindstation. Hier kan men overstappen op de boot voor een rondvaart over de Achensee.

↖ De esdoorns van Großer Ahornboden.

← Op weg naar de Lamsenjochhütte.

↗ De Falkenhütte met links daarachter de markante Herzogkante in het vroege ochtendlicht.

ger gelegen almen naar het dal worden gegeven. Deze jaarlijkse almbtrieb wordt op veel plaatsen in Pertisau en Maurach aangekondigd. Het voorbij de boenderijen van Falsturnalm en we een broodje en zetten we koers richting de Gramaialm. Het pad blijft breed en omdat we dieper het dal in lopen, wordt het uitzicht op de machtige kalktoppen van het Karwendelmassief steeds mooier. Het Sonnblick en de imposante Lamsenspitze worden zichtbaar zodra we Gramaialm naderen. Het einde van het Falsturntal is bereikt. We komen niet aan een flinke stijging, die ons tot het eind van de dag bij de Lamsenjochhütte brengen op 1580 meter hoogte. Voor ons loopt een groep jagers. Zij kiezen voor een sneller pad steil bergopwaarts. Later blijkt waarom: op de helling tegenover het pad zijn er gemzen tussen de rotsen op zoek naar edelvel.

"Moeten we daar overheen?" vraagt Laura zich hardop af. Gisteren hebben we de hele dag geleden om Maurach te bereiken. We waren laat hebben maar een korte nachtrust gehad. Gelukkig is de conditie in orde en ziet het er

vooraf weer eens erger uit dan het uiteindelijk blijkt te zijn. In vele serpentines maken we snel hoogte. Het terrein wordt ondertussen steeds kaler. Struiken maken plaats voor rots en gras. We horen schoten. Zouden de gemzen het hebben overleefd?

Na de laatste serpentine bereiken we het paadje dat onder de Lamsenspitze loopt richting Engalm. Morgen zullen we dat pad nemen om via Engalm naar de Falkenhütte te lopen. Nu gaan we echter de andere kant op. De hut is al te zien. Nog enkele hoogtemeters en dan bereiken we het Lamsenjoch, een klein dal-kommetje waarin, precies in het midden, in 1906 de Lamsenjochhütte is gebouwd. We richten onze slaapplek in en bestellen een Radler. Als we even later naar buiten stappen, blijkt dat het behoorlijk bewolkt is geworden. De vallei is niet meer zichtbaar en het koelt flink af. Spoedig zitten we weer binnen. Het is snel gedaan met de rust als een schoolklas tieners met natte, vermoeide gezichten het vertrek binnenkomt. Als de groep na de avondmaaltijd de kaartspellen tevoorschijn haalt, wordt duidelijk dat ook zij vannacht

blijven slapen. Een schoolreis heeft in Oostenrijk kennelijk een andere invulling dan bij ons.

Esdoorns

Als we 's ochtends de gordijnen opentrekken, zien we dat het flink gesneeuwd heeft. De gehele omgeving is bedekt met een centimeter of tien. Een grijze wolkendeken hangt boven ons en nieuwe wolken komen vanuit het dal omhoog. De weersvoorspelling was niet heel erg positief geweest de afgelopen dagen. Toch hadden we besloten de gok te wagen. Overdag zou het droog blijven en bovendien was de voorspelling voor de laatste helft van de tocht aanzienlijk beter. Op een pak sneeuw hadden we echter niet gerekend. Gelukkig blijken de wolken in rap tempo te stijgen, een goed teken. Voordat we aan de ontbijttafel gaan zitten, pakken we onze tassen en sluiten we achter de schoolklas aan in de rij om onze tanden te poetsen.

Net voor het vertrek van de tieners verlaten we de hut om via het Westliche Lamsenjoch af te dalen naar Eng. Dit boerendorp is vernoemd naar het smalle dal waarin het is gele-

Enkele jaren geleden zijn er nieuwe esdoorns geplant om te garanderen dat de bomen over tientallen jaren nog steeds toeristen lokken

gen. Hoewel het op Oostenrijks grondgebied ligt, is het dorp alleen via een smalle doorgang vanuit het Duitse Hinterriß te bereiken. In het winterseizoen is het er verlaten, maar 's zomers wordt er volop gewerkt om het vee en de vele toeristen te verzorgen. Halverwege de afdaling stoppen we bij Gasthof Binser Alm. Op het terras zit een dikbuikige snor al aan een halve liter bier. Om half elf 's ochtends gaan wij toch liever voor een kop koffie. Over een breed pad gaat het verder bergaf tot aan Eng. Wat opvalt zijn de talrijke donkergroene vlekjes die, gezien vanaf de helling, rond het dorp verspreid liggen. Het zijn de honderden jaren oude esdoorns, waarnaar het einde van het Engertal is vernoemd: Großer Ahornboden. Een dertigjarig conflict heeft ervoor gezorgd dat deze bijzondere bomen tegenwoordig op deze weiden staan. Tijdens de dertigjarige oorlog van 1618 tot 1648 werden de gronden tijdelijk niet gebruikt, waardoor de esdoorns de tijd kregen om tot volwassenheid te groeien. Enkele jaren geleden zijn er nieuwe exemplaren bijgeplant om te garanderen dat de bomen ook over tientallen jaren nog steeds toeristen lokken. Vooral in de late herfst is het er druk, wanneer de bomen hun prachtige goudgele bladerdek tentoonstellen.

We verkennen het dorp. De zon lijkt af en toe door de wolken heen te willen breken. Als we de route-informatie mogen geloven kunnen

we het rustig aan doen. Het is namelijk nog slechts tweeënhalve uur lopen naar de Falkenhütte, waar we de nacht zullen doorbrengen. De weg ernaartoe voert onder de machtige Grubenkarsspitze en de Ladiderwände door. Deze bijna loodrechte kalkwanden reiken bijna een kilometer boven de hellingen van gras en bomen uit. Helaas worden ze nu weer aan het oog onttrokken door een dik wolkendek. Vanaf het Hohljoch op net geen 1800 meter krijgen we zicht op de Falkenhütte. Het pad voert over de puinhellingen onder de majestueuze Ladiderwände, waardoor talloze klassiek geworden klimroutes voeren. De bekendste is de Herzogkante, die over de messcherpe noordgraat naar de Ladidererspitze gaat. 's Zomers is er op het pad een vreemd zingend geluid te horen. Het is de echo van de vele schapen- en koeienbellen van het vee op de Ladidersalm.

Echo

De schoolklas is ons op het Hohljoch achterop gekomen. Net als we dicht onder de hoge rotswand door lopen, ontdekken de jochies op het joch de akoestische kwaliteiten van deze enorme echowand. Het gevolg is dat er vlak achter ons een flinke hoop puin naar beneden komt. In hoog tempo vluchten we naar veiliger terrein.

Daarmee komen we meteen dichtbij de Falkenhütte. Nog slechts vijfenzeventig hoogte-

eters te gaan. Samen met de snelle lopers uit de schoolklas komen we aan. "Tijd voor een welverdiende Weizen!" volgens Pieter. Hij heeft helemaal gelijk. In de hut vernemen we dat er beter weer op komst is. Morgen rekenen we op een blauwe lucht met een lekker zonnetje. Onder het genot van nog een tarwebier raken we in gesprek met enkele medehutbewoners. Het is een gezellige avond geworden in de Falkenhütte.

De volgende ochtend schijnt inderdaad de zon. Pas nu zien we de Ladidererwände in al hun glorie. De hoge Herzogkante ligt recht tegenover de hut en vangt als eerste het licht van de opkomende zon. Opnieuw is er een laagje sneeuw gevallen, waardoor de kalkrotten er nog mooier uitzien.

Vandaag hebben we een lange etappe te gaan. Via het Karwendelhaus gaat het naar Scharnitz – terug naar de bewoonde wereld. Dit betekent dat we eerst nog een aantal afdalingen en stijgingen voor de boeg hebben. Vanaf de Falkenhütte dalen we over een breed pad af naar de Kleiner Ahornboden. Zoals de naam al aangeeft, groeien ook hier weer prachtige esdoorns. Bij mooi weer lijken de bomen nog mooier, kleurrijker. Ik pak mijn statief, stel mijn camera in en ben het komende halfuur niet meer van deze betoverende plek weg te slaan. Toch moeten we verder, want een lange afdaling ligt voor vanmiddag in het verschiet. Via de Kleiner Ahornboden bereiken we het Hochalmsattel. "Hier zou toch ergens het Karwendelhaus moeten staan?" vraagt Pieter zich af. Na enig zoeken ontwaren we de hut, die tegen een rotspartij aan is gebouwd. We hebben echter nog een lange weg te gaan en laten de hut links liggen. De eerste vierhonderd meter zijn snel afgedaald. We passeren Bei den Ahornen, waar opnieuw esdoorns het pastorale landschap bepalen. Langs de Karwendelbach dalen we gestaag verder. Op het randje van de Alpenvereinskarte staat aangegeven dat we nog tien kilometer te gaan hebben tot Scharnitz. Na enkele uren stevig doorstappen toont een wegwijzer ons dat Scharnitz nog anderhalf uur lopen is, terwijl we minstens al tien kilometer hadden afgelegd vanaf het punt waarop we de rand van de kaart hadden bereikt. Het kan niet anders, of de afstand op de kaart moet over een rechte lijn gemeten zijn. Een halfuur voordat de laatste trein richting Innsbruck vertrekt bereiken we eindelijk Scharnitz. Een blik op de gps leert ons dat we maar liefst dertig kilometer hebben afgelegd als we het treinstation van Scharnitz bereiken. Precies op tijd arriveert de trein en reizen we, genietend van de bergen om ons heen, terug naar Maurach, waar we twee dagen eerder vertrokken zijn. Met voldoening kijken we terug op onze geslaagde Karwendeltraverse. De betovering van dit bergland heeft ons in amper drie dagen ons drukke leven helemaal doen vergeten. ■

BERGWIJZER

VERVOER

Het Karwendelmassief ligt ten noorden van Innsbruck (Tirol) op de grens tussen Duitsland en Oostenrijk. Per auto voert de kortste weg vanaf de Duitse snelweg A8/E45 via de Tegernsee naar de Achensee. Met de trein kan Maurach (A) bereikt worden via Jenbach in het Inntal. Neem vanaf station Jenbach de bus of het stoomtreintje. Scharnitz (D) is eveneens goed per openbaar vervoer te bereiken, zowel vanuit Duitsland (treinverbinding via Mittenwald) als vanuit Oostenrijk (directe treinverbinding met Innsbruck).

BESTE PERIODE

De esdoorns zijn spectaculair gekleurd in de herfst, ongeveer van eind september tot half oktober. De hutten sluiten echter half oktober. De tocht is eveneens prima te doen in het voorjaar of het zomerseizoen.

MEER INFORMATIE

Tourismusverband Achensee: www.achensee.info
 Tourismusverband Scharnitz: www.tirol.at/scharnitz
 Stoomtrein Jenbach - Seespitz rijdt van mei tot eind oktober.

ber. € 22, retour € 28, kinderen 6-12 jaar: 50% korting.
www.achenseebahn.at

LOGIES

Maurach heeft twee campings en diverse hotels en pensions, evenals Pertisau. Langs de looproute zijn er berghutten.
 Lamsenjochhütte: DAV Sektionen München & Oberland, 140 plaatsen. www.lamsenjoch.at
 Falkenhütte: DAV Sektion Oberland, 148 plaatsen.
www.falkenhutte.at

KAARTEN

Alpenvereinskarten 5/1 Karwendelgebirge West,
 5/2 Karwendelgebirge Mitte en 5/3, Karwendelgebirge Ost, 1:25.000

VAN DAG TOT DAG

Etappe 1. Van Maurach am Achensee naar de Lamsenjochhütte: + 922 m, ong. 3,5 uur.

Etappe 2. Van de Lamsenjochhütte via Engalm naar de Falkenhütte: - 750 m, + 645 m, ong. 4,5 uur.

Etappe 3. Van de Falkenhütte via Kleiner Ahornboden en het Karwendelhaus naar Scharnitz: + 404 m, - 1288 m, ong. 5,5 uur.